

Сухі річки сичали зміями.
Ревів Азов: із мене пий! –
і вирви душ і тіл кропив,
й ропою застрягав між віями.
І не було ні ясел теплих,
ні навіть сховку в тім вертепі,
й зоря боялася світить
дорогу, по якій кати
везли на танках братські скрепи,
цепи, кайдани і хрести –
дари тирана темноти!

О Боже, підійми повіки...
Чи це вже Твій останній гнів,
що нищить всіх – і жертву, й ката?
Поглянь на цю красу розп'яту:
як жадно смокчуть Вероніки
кров своїх мертвих матерів –
і вчаться смерть перемагати.

9–17.03.2022

* * *

Сьогодні – схованка в льоху. Завтра – передова.
Немає затишних місцин. Скінчилися мирні слова.
Прокидаюся в тиші. Підхоплююся: жива?

Усе – як учора. Хіба що солі й хліба катма,
сірників, цигарок... і черга в ошкірений банкомат.
Заходжу ув інтернет: вибухи, смерть і мат.

Є ще зв'язок. Та не в зоні то той, то отой абонент.
Шукаю спільних знайомих, чужі знаходять мене –
і вже не чужі... Хтось Боженьку дякує, хтось – кляне.

Торкаю стіну: ти вистоїш? Пульсує у такт стіна –
із серцем, із сонцем, із вітром, із голосом – як струна,
а то – як труба ерихонська, яка посилає на...

Заходить сусідка, каже: в селі так багато чужих...
Скільки живу – не бачила... й усім так хочеться жить.
Це скоро закінчиться, знаєш? Немає вже чим тужить...

На варту заходить повня. Шепчу до хмари: сховай.
Од мови лишилися вигуки і наказові слова.
Од мене лишилась ознака одна, головна: жива.

17–18.03.2022

* * *

Світе, я розумію: ти хочеш миру.
Хочу і я, авжеж... Але звір не хоче!
Світе, ти прагнеш словом здолати звіра?
Слово його не спиня – ні людське, ні Отче.

Хочеш погрозою, докором, що зухвалий?
Світе, тобі не доходить проста наука:
дай йому нігтик – вирве із м'ясом палець,
дай йому палець – вирве по плечі руку.

Світе, ти ще розрізняєш ці дні і ночі? –
Аж не засипало згаром-золою очі!
Цілі доми і розвеснені краєвиди?

Світе, коли дістане аж під сорочку...
Ні, я не хочу лихого тобі, не хочу...
Тільки ж, якщо не спину, – він до тебе прийде.

9–20.03.2022

* * *

Нині плюс десять. Земля розкисає хутко.
Вітер зриває з ниви зимову хустку:
дай розчешу коротку стрижку озимини –
хай одростає нівроку – весна ж на світі! –
час зеленіти, щоб згодом заколоситись
і розродитися горами паляниць...